

Azamov príbeh

Volám sa Azam Khan a narodil som sa v roku 1971 v provincii Laghman v Afganistane. V roku 1979 moju domovinu napadli Sovieti a moja rodina musela z krajiny utiecť. Pamätám si, že útek do Pakistanu bol pre nás všetkých veľmi stresujúci. V skupine nás bolo 25 a po dvoch dňoch na ceste sme hladovali, sotva sme mali čo do úst. Počasie bolo nesmierne náročné, cez deň nás sužovalo slnko, v noci trápili mrazy. Raz nás sovietski vojaci zastavili, aby nás skontrolovali. Bili nás, ženy a dievčatá obťažovali. Počas nášho úteku zomreli dve deti a jeden starší človek. Pochovali sme ich na neznámom mieste.

Keď sme prekročili hranicu, pakistanské bezpečnostné jednotky nás vzali do tábora Jalozai. (Utečenecký tábor OSN v Jalozai bol postavený v 80-tych rokoch. V roku 2007 poskytoval prístrešie viac než 100-tisíc ľuďom.) Pre celú rodinu nám prideliť len jeden malý stan. Nebolo to tam takmer o nič lepšie než počas nášho úteku. Ledva sme mali čo do úst a čistá pitná voda bola výnimkou. Po čase sme tábor opustili a presťahovali sa do Swabi, malého mesta v Khyber Pakhtunkhwa. Tu začala moja rodina pásť kozy a ovce. Robíme to dodnes. V roku 2006 som dostal oficiálne potvrdenie, že som afgánsky občan žijúci v Pakistane. Znamená to, že môžem oficiálne požiadať o štátnu aj medzinárodnú pomoc.

V Pakistane sa cítim vítaný. Väčšina obyvateľstva nás podporuje a správa sa k nám zdvorilo. Aj po 30 rokoch sa tu však stále cítim ako utečenec. Nemám vlastný dom, ale prenajímam si ho. Mojou veľkou túžbou je vrátiť sa do vlasti. Situácia v Afganistane však teraz vyzerá ešte horšie ako v čase, keď sme odtiaľ ušli. Preto tu radšej zostanem – dovtedy, kým sa situácia v Afganistane napokon opäť neznorlizuje.